

Quam ob rem si quantum quodlibet determinatum non esse putetur, velut infinitum id esse videbitur, eo quod aptum est ut sit determinatum. At si determinatum non sit, infinitum est. Ergo id quoque infinitum quodam modo videri necesse est, quod determinatum esse nequaquam videtur. 26 Cur femora magis, quam tibiae fatigantur? Vtrum quod propè absunt ab ea parte, qua excrementum continet: itaque ubi ea pars agitata nimium recaluerit, femora expeditius, ac pleniùs attrahere possunt, quam tibiae. An quod femora continentiore constant natura: laboratur enim præcipue proprius continui distractio[n]em: quippe cum eti[us] nullo excremento substante fessi sumus, tamen femoribus, ac lumbis acrius labramus. An quomodo inguina per ipsum oriri nouimus, propter venarum, & nervorum societatem: ita etiam lassitudine potius in femur incumbit, quod quidem ab initio proprius abest. An quod femur eadem habitus ratione fungitur suo munere magis, quam tibia: quia quidem res laboriosior est. An quod femora carnis copiam sustinent. Itaque res affatim in his inest, quam natura rationi tribuumus.

27 Quam ob causam tuberculorum, & ulcerarum nonnullis ex labore prouenient? An corpore impuro motus concalvaciens, excrementa alia etiam cum sudore vaporatim destringit, quae crassa, & humore praeso, hoc est, acuto, aut amaro, aut falso contenta seceri penitus suam ob concretionem non queunt. Itaque per carnem intumescent, atque exulcerantur propter amari humoris violentiam. 28 Cur non protinus ab exercitatione, aut medicamento epoto cibis assimi debet? An quod adhuc corpus purgatur, ne eundem à labore quiescit, excrementaque excita redundant. 29 Quam ob rem currere, quam ambulare, difficultius est? An quod plus oneris fert, qui currit: is enim elatus, ac pendens, onus super se totum sustinet. At qui ambulat, parte insidente vicissim sustentatur, quasi pariete admotus requiescat. 30 Cur non protinus ab exercitatione esurire incipimus? Vtrum propter colliquefactionis residua, dum penitus concoquuntur? An propter spiritum quem labor ex humore subdito mouet? An propter sitim, quam laboris calor inducit: hæc enim accidunt omnia.

31 Cur genitura in somnis iis profluere solet, qui aut labore lassescunt, aut habe consumentur? An quod omnino ita contingen[t]e sunt, qui natura calida, & humida constant: semen enim tale natura est

A ὅτινα τόνια μὴ φάντεται ἀειφρένον, ὁστες ἀπειρον φάντεται εἶναι, διὸ τὸ πεφυκός ἀειφρός, εἰς μὴ ἡ αειφρόν, ἀπειρον εἶναι οὐδὲ καὶ τὸ φαγόμενον μὴ ἀειφρόν, φάγεθει σίσηκη πως ἀπέραπνον. οὐτοῦ διὰ τὸ τὸν μερισμένον οὐ ταῖς κανόμενος κοπιώσαστο περιθόπεγγον οὐ γέγονε τὸ πεπίσταιον. οὐδὲ αἱ γαρβάλη διὰ τῶν κανόνων τῇ δερμάτῃ, συστῶσι οἱ μηροὶ μέλλον καὶ πλεῖστον οὐ κανόμενοι; οὐδὲ τὸ συμφυτός μέλλον εἶναι τὸν μηρεύς; μέλλεται γὰρ πονεστ τῇ οὐ συνεχοῖς διατέσσορ. οὐδὲ γὰρ αἱ μηροὶ ἔργονται περίπομπα, κοπιώσαστον, δύμωσαν μηροὺς οὐ τὸ διστομα πονεστ μέλλον οὐταντοῦ οὐ βουλαῖνες γίνονται πληγήσεις; διὰ τῶν αὔριον οὐδὲ φλεβῶν οὐ νοσούσι, οὕτω καὶ διπτά; οὐγυντέροι δὲ τὸ αφρός οἱ μηροί. οὐδόπι μέλλον οὐ τῷ ἀντοῖ ζήμαπον μηρεύς τὸν κανόνης: τέτοι δὲ κοπιώσαστον. οὐ δὲ τερκάδην οὐδὲ πολὺ τὸ κατί φύσιν ἔχων οὐ ἀντοῖ; οὐδὲ διὰ τὸν οὐτον πονεστον, ἔλλιπον εἰφύσοντον; οὐ δέ τοι τὸ σώμα ἀκέδαρτον οὐ, οὐ κανόνως δερμάτινον, οὐδὲ αἴλλα τοπέμφασι συνεξιμεῖται μήτε ποτε οὐδεποτε παχέα δὲ διὰ τὸ στερνός, οὐδὲ ἐξελκτοῦ διὰ πικρότητα τὸ χυμοῦ. οὐδὲ διὰ τὸν οὐτον γυμνασίον καὶ φαρμακοποτῶν οὐδὲ ποτε πεφρέγετο Θεφλί; οὐδόπι κατεμπρετετο τὸ σύμφρον, οὐδὲ εἰς αἰσθάπταντο πονούμενοι, οὐδὲ διπονικότεροι τὸ πεπίσταιον;

καὶ διὰ τὸ χειλεπότερον δεῦρος οὐδὲ βασίζεται οὐ δὲ πλεῖστον φέρει οὐ δέαν; οὐτοι γάρ μετέπεισος, ἀπαντέσθαι οὐδὲ αἴτιον ἔχειν οὐδὲ βασίζειν, οὐδὲ τοῖς τειχίσις αἰσθανόμενος, οὐδὲ διείσθαι οὐδὲ ποτε πρέμοινται. λαδιά διὰ τὸν οὐτον γυμνασίον οὐ πονεστον δέδειται; ποτεγεν διὰ τῶν ἔπολειψιν τοὺς σωτήρες, οὐδὲ αἴπειθεν; οὐδὲ διὰ τὸ πεφρόν δὲ ποτε οὐ πόνος οὐ τὸ ιῆρον; οὐδὲ τῶν διάφανων, οὐδὲ γένεται εἰς τὴν δερμάτινον πανομῆταις. παντα γάρ συμβαίνει ταῦτα, λαδιά διὰ τὸ ἐξουεργατικοῦ εἰσιν οἱ κοπιῶντες καὶ φαγοπόντες; οὐ δέ πολλας ἐξουεργατικοῖ οἱ δερμάτες [καὶ οὐ γρότες] τὸ γάρ σπέρμα πειλόν δέ τῶν φύσιν.

F Quod